

1799-01-28

Ophavsmand/nøgleperson

Christian Ulrich Clausen

Type:
Mindeord

Sprog:
Dansk

Generel kommentar:
Tallene i firkantet parentes er
linjenumre, der ikke fremgår af
originalmanuskriptet

Tilblivelsessted:
Dronninglund

Arkivplacering:
Carlsberg Arkiv

Emneord:
Familie, forfædre

Dokumentindhold

Ligprædiken over Christen Jacobsens far Jacob Jensen født 1738. Her oplyses også navnene på J. C. Jacobsens oldeforældre, Jens Sørensen og Sophie Pouls Datter.

Transskription

Testament

over

Velagtede og Velfornemme Mand

Jacob Jensen Nørkier i Dronninglunds Sogn.

#

Jeg veed ikke, om Den, som gjorde mig, maatte optage mig om en liden Tid. Disse Ord ere at læse i Jobs Bog 32 Cap: V: 22. Ordene ere talte af Elihu, som var een af Jobs Venner, der var kommet for at støtte ham i hans Elendighed.- I Ordene forestiller han sig sin Død og Afsked fra denne Verden, og ..., at han ikke kunde vente her i denne Verden at have noget blivende Sted, men maatte berede sig paa engang og muligt om en kort Tid at drage herfra.- Dette, at han nu saaledes ... maatte vente at flytte herfra, ... han fremdeles ... ikke af en Hændelse; medens det som fra Herren ?

der har fastsat og besluttet: at alle Mensker skal døe. Jeg veed ikke, om Den, som gjorde mig, maatte optage mig om en liden Tid, saaledes taler Elihu og tilskriver Gud det, at han maatte døe det er og gandske vist: Gud har fældet Dommen, at Mensker for Synders Skyld skal døe: Paa hvilken dag Du æder af Kundskabens Træe, skal Du døe Døden 1 Mos: Bogs 2 Cap: V: 17.- I den Henseende siger David om Gud, at han taler til os Mennesker, og siger: Kommer igien I Menneskens Børn af den 90de Psalmes 3 V: og Job siger: at et Menneskes Maaneders Tal ere bestemte for Gud, at han kan ikke overgaae dem af Jobs Bogs 14 Cap: V: 5. Det vil sige: Et Menske kan ikke forlænge sit Liv

et Øjeblik længere end Gud vil og alt forud
har bestemt og besluttet.- Mærkværdig var
ellers den Maade Elihu beskriver sin Død
paa: han kalder den en Optagelse: hvor

med han giver tilkende, at Guds Børns Død
ikke er andet end en Optagelse:

Gud optager dem til sig i hans Ord og
Herligheds Himmel i de lystige Verden
i det frydefulde Paradis at de der ...
skal glædes og frydes ved Guds Ansigts Høye og
idelige Beskuelse: og i Sandhed. Naar Guds
Børn fra denne Side betragte Deres Død, da
har de ikke Behov at frygte for Døden; men
snarere maa længes efter den; thi hvo
vil ikke gjerne optages til Ære, til Glæde
til Høyhed, og just en saadan Optagelse
er Guds Børns Død; derfor er det Elihu
kalder sin Død en optagelse: jeg ved ikke,
om Den, som gjorde mig, maatte optage
mig om en liden Tid.-Som Elihu her
taler om sin Død, at den var ham vis, saa
taler han om Sammes Uvished: han
vidste han skulde døe; men han vidste ikke
naar han skulde døe; det kunde maaskee
vare nogle Aar; men det kunde ogsaa

skee i en Hast, om en liden Stund, før han
selv kunde tænke det.- Det gaaer og saaledes
til i Verden: saa vis som Døden er os, saa
unær er den os i Henseende til Tiden: Vi veed
ikke: enten skal vi døe i de unge aar eller i
den modne Alder: Uvis er Døden os i Hen-
seende til Stedet; enten vi døe her eller
der, hiemme eller blandt Fremmede.-
Uvis er Døden ogsaa i Henseende til Maa-
den: Vi veed ikke, om vi skal døe hastig
eller langsom: Paa vor Sygeseng eller andre
Steder: af denne eller en anden Sygdom:

det er altsammen skiult og forborgent
for vore Øyne.- Ingen af os veed: hvem
Døden først vil borttage, og paa hvad
Maade vi skal Døe: Dette maa nok minde os om, at vi altid holde os
beredte; ..

hvor forskrekkeligt vil det ikke være for
os, og hvor evig ulykkelige vilde vi ikke
blive, om Døden bortrykte os midt i

vore Synder: De derfor, som vandre paa
den brede Vey; som leve et ondt og ugude-
ligt Levned, ere endt i en Beklagelses værdig
Forfatning; thi hvor forskrekkelig vil ikke
Døden blive for Dem, om den overfalder
Dem hastig og uformodentlig.- De der-
imod, som leve et helligt og gudeligt Lev-
net, som ere vaagne og ædrue, som
frygte Gud, og have bevaret en god Sam-
vittighed; De kan endogsaa være trøsti-
ge og frimodige, om Døden end pludse-
ligen overfalder Dem: Thi De ere bredte,
naar Gud kalde Dem: De ere Gud beha-
gelige, ikke blot fordi De ere døbte paa
Christum, eller blot fordi De kalde sig
christne og jagttage den christne Kirkes
udvortes Skikke; men Det, hvorpaa De
grunde Deres Haab om Guds Nde og
Velbehag og Deres Siæls evige Salig-

giørelse er, at De føle den glade Bevidsthed
hos sig selv, at De leve som Christne og føre
en dydig og samvittighedsfuld Vandel i Ver-
den: X .., som saaledes tænke og handle
i Verden, kan med Sindets ....lighed og Fri-
modighed sige ved Deres Døde nærmeste / Den
maa komme hastig eller langsom, tidlig
eller sildig / med Apostelen Paulus i hans
2^{det} Brev til Corinthierne 1 Cap: v. 12.-10 Denne er vor Herre, som er vor
Sam-
vittigheds Vidnesbyrd, at vi have vandret

i Verden i Eenfoldighed og Guds Ret-
færdighed:

Denne store, denne gode Samvittigheds
Vidnesbyrd trødstede glædede og opmuntrede saa-
vel i Livet som i Døden Den i Livet
agtbare of velfornemme Mand Jacob Jensen
Nørkier / hvis afsieledede Legeme vi i Dagbr>

have ledsaget til sit Hvilested: Og Dette gjorde
at han med christelig Taalmodighed bar sine
Lidelser og med velgrundet Haab om Hans
Siæls evig aliggjørelse overgav sin Siæl
i sin himmelske faders Haand.-
Hvad denne vor salige Afdødes Indgang
Fremgang og Udgang af Verden videre
angaaer: Da er han født i Aart 1738
den 11te Januari i Vorsaaes Krog i Albeck
Sogn af ærlige og gudfrygtige Ægte Forældre/
Jens Sørensen og Sophie Pauls Datter, som
begge for lang Tid ere hensovte i Herren.-
Da forommeldte vor salig Afdøde var i hans
4de Aar, behagede det Gud at gjøre ham
faderløs og hans Moder til en Enke; med dog
siden en Tid efter at give ham en Stif-Fader

ved Navn Jesper Christensen af Lyngsaaes Gaard
i forommeldte Sogn.- Han opholdt sig hos disse
hans Forældre og var Dem lydige og un-
derdanig saavel i den umyndige som i den
voxne Alder indtil Han var 28 aar gam-
mel, da han efter Guds Bestyrelse og med
sine Forældres Villie og Samtykke indlod sig
i Egteskab den 16de November 1766 med gn:
Christen .... Enke Giertrud Clem-
mensdatter i Nørkier heri Dronninglunds
Sogn: I hvilket Egteskab De have avlet til-
sammen 2de Børn, nemlig een Søn og
een Datter. Datteren døde i hendes spæde
Aar; men Sønnen er her tilstede og føler
med Kummer Tabet af en god Fader

og hans Ungdoms Hærre og Veyleder:

Disse christelige Egtefolk levede tilsammen
Eireligen og gudfrygtigen i 29 Aar; da
det behagede det guddommelige Forsyn ved en
salig Død at bortkalde hans elskværdige hu-
strue Giertrud Clemmens Datter
den 7de Julii 1795, og derved berøvede ham den
bedste Deel af hans jordiske Glæde; men
dog levede han stedse hen med Taalmodighed
og havde altid sin bedste Fornøielse og
Sinds...lighed i Gud og hans Ords
Betragtning; Derved opmuntrede
han sig stedse saavel i denne sin een
lige Stand, som forhen i sørgelig nødende-
de Gienvordigheder
Endeligen mod Slutningen af afvigte
Aar mærkede vor Salig Afdøde, at hans

Helbred ....deligen tog af, indtil endeligen
Dødens Nærmelse og dermed Følgende Svag-
heder foraarsagede, at han maatte begive
sig til Sengen den 7de Januar da dødelig
Svaghed anfaldt ham alt mere og mere, indtil
det guddommelige Forsyn behagede at bortkalde
ham til den himmelske Glæde.-
Paa sit Sygeleye har vor salig Afdøde
ideligen anraabt Gud om hans Naade og en
salig Forløsning, og han øvede sig stedse i Troe
Haab og Taalmodighed indtil hans sidste
salige Ende; Da han endeligen nedlagde hans
Vandriungs Stav, og fuld af Troe og Haab
overleverede hans Siæl i hans Forløasers
Haand Mandagen den 28de Januarii 1799,
Efterat han her i Verden havde opnaaet
en Alder af 61 Aar, 2de Uger og 2de Dage

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

Enkelt
med
Bilag og Dødsregning. Mand
Jacob Jensen Nørhede i Vronnengrunds Sogn.

#

Jeg und vilde, om I vil, som gjorde mig, maatte og =
sige mig om nu endnu Tid. Dette Ord om at løse
i Jords Bøger 32 Kap: 4: 22. Ordene om Salte af
Elihu, som man saa af Jords Bøger, der er en
Bemærk for at løse Igen. Igen af Land og
I Ordene fortæller Igen sig sin Ad og Adhed
for Igen i Ordene, og vi ser, at Igen i Igen,
da Igen for i Igen i Ordene og Igen noget
Almindelig. men maatte Igen sig saa ringe
og mildt om nu Igen Tid at drage Igen.
Igen, at Igen om Salte om Igen maatte om
Igen at Igen Igen, med Igen Igen Igen
Igen af nu Igen; med Igen Igen Igen

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

der kan fæsthold og belønning: at alle Mænd skal dø.
Jeg er ikke, om Du, som gjorde mig, maatte og hage
mig om nu Liden Gud, saaledes taler Eliku og
Lielshinror Gud dog, at han maatte den Gud
er og grundet viden: Gud kan fæsthold dommen, at
Mennesken som Gudsens Dødt skal dø. Han fæsthold
dog de ord af Lindskabens Troen, skal den den
Dødt i Hof: Bogs 2 Cap. 4:17. - I den Gudsens
fæsthold siger David om Gud, at han taler til os
Mennesker, og siger: Kommer igen i Mennesken
dødt af den 90de Psalmes 34. Og Job siger: at
Mennesken Maastrors Tale er belønning for Gud, at han
kan ikke og gaa om den af Jobs Bogs 14 Cap. 4:5. -
Gud vil sige: Et Mænd kan ikke forlange sig Liden
at Gudsens belønning med Gud vil og alle for
kan belønning og belønning. - Maastrors vil
aldrig den Maastrors Eliku belønning den Gud
gaa: Han taler den en Dødt: Gudsens
med han giver belønning, at Gud dødt den
ikke er andet end en Dødt: Gudsens.

Guds og hagens Gavn til sig i Guds Alms og
Gudliges Gavn i den Lyttige Døds
i den forlystede Paradis, at da der er
skal glæde og frelse med Guds Velgørende Gode
Lidelige Bødder. Og: Dauden. Naar Guds
Bødder fra den Side behagte Døds, da
gav da ild Døden og frelse for Døden; men
svarede maan Længde efter den; thi Gode
gik ild givne og hagen til Alms, til Glæde
til Gode, og gik nu sadem Ophagelse
an Guds Bødder Døden. Døden er det Elske
Bødder sin Døden nu Ophagelse. Jeg vordt
om den, som gjorde mig, maatte ophage
mig om nu ledte det. - Som Elske for
Læse om den Døden, at den var Gavn mig, han
Læse han og om Døden Døden: han
mitte han skulde den; men han midt den
naar han skulde den; det Døden maatte
vare noget; men det Døden og den

man Sjælden: Da derfor, som manden gaa
den Løste Dage; som Lønn og andet og ugældt
Ligt Lønn, som vist i en Doklagssamling
Søfartning; thi Lønn forløb sig vilde
Døden blive for dem, om den var af den
den Gæld og uformodning: — Da den,
imod, som Lønn og Gæld og gældt Lønn,
nok, som var maagen og Lønn, som
Lønn Gæld, og Lønn Lønn og god Lønn
militær, da den udtogse den Lønn
og forimotige, om Døden end glæde,
Lønn udtogse den, thi da den Lønn,
naar Gæld kalder den: Da den Gæld Lønn,
gæld, ikke blot fordi da den Lønn gæld
Lønn, eller blot fordi da kalder sig
Lønn og iagttag den Lønn Lønn
Lønn: Men Lønn, Lønn og
Lønn Lønn Lønn om Gæld Lønn og
Lønn og Lønn Lønn Lønn

gjennem se, at de Løbe den glade berømmelse
Gode sig selv, at de Løbe som Egnen og for
en rigtig og samvittighedsfuld Dædt i den
den. Men, som Paulus tænke og handle
i Døden, kan mot Dindes Berømmelse og for-
møttigst lige mot dennes Forts. Normale som
maar dennes Gættig eller Laugdom, Lidlig
eller lidlig mot Apostelen Paulus i hans
2de Brev til de Corinthier 1 Kap. 4:12. -
Denn er den Løse, som er den Sam-
vittigheds Dættig, at de Løse vander
i Døden i Enfoldig og Guds Lø-
sentigst.

Denn Løse, denn gode Samvittigheds
Dættig, Løstet, gløstet og opmærksomt se,
mel i Løst den i Døden den ~~den~~ i Løst
og bare og velkommen Mand Jacob Jensen
Norrøen / Guds afsløstet Løstet den Dag

Jeg er endelig til sig hviletid: Og det er givet
at han med afriktelig Paaløstigt at han
Lidelse og med velgørende Haab om hans
Sidel mig Valigjærdens overgangen til
i sin Gimmelse Læres Haand.

Godt ommer vor salige Vefvorte Indgang
Fremgang og Vælgang af i Dorden videre
angaar: Da er han født i Aaret 1758^{den}
den 11te Januari i Koesjæs Kroq i Albeck
Bogn af enlige og grifriglige Vefvorte
Jens Sørensen og Sophie Paulsdatter, som
Ligger for Lang Tid i Guldvorte i Gjern.

Da forommelte vor salige Vefvorte var i hans
4te Aar, befagte det Gud at give ham
Fadrel og hans Moder til en Ende; men dog
siden en Tid efter at give ham en Nef: Søren

ind Navn Tøpper Christensen af Lyngsaaes Gaards
i forkommende Dogn. — Han ogfaldt sig God til
hans Forældre og var Dem Lydig og in-
derstendig saarsol i den rimjendige søn i den
noyde Vælte indtil han var 28de Aar gamm-
mel, da han efter Guts Bortkjørelse og med
sine Forældre i Diller og Sam Kjeller indlet sig
i Eghedskab den 16de November 1766 med
Egteskonden Vedtrolovedes Leds Giertrud Clem-
mens Datter i Nørkier heri Dronninglunds
Dogn: I hvilket Eghedskab de gave avlet til-
sammen 2de Børn, nemlig en Søⁿ og
en Datter. Datteren volds i hendes fæder
Aar; men Sønnen er for dekkede og fødtes
med Limmens Taber af en god Fæder
og hans Vængdoms Lørr og Drejleren:

Den i frivillige Lyghofte lærte Lillaummen
Eirolig og gudsfrøghig i 29de Aar; da
den tilfagte den gudsaumlige Herlyse med en
Salig Døtt af bortkalt Hans velsørdige Hui
Kvind Giertrud Clemmens Datter den 4^{de}
Julii 1745, og dermed brødesse huan den
bedste Døtt af Hans jordiske Glæde; men
dog lærde huan stor huan med Skalmøghed
og fandt altid sin bedste Forbud og
Vinderløst i Gud og Hans Vord
Bertraghning; Dermed opmuntred
huan sig stor huan i sin sin vord
Egen Dand, som forhen i forghlig vord
den Givmøghed
Endelig med Skikning af afsigte
Aar morkte den Salig Døtt, at Hans

Heldend Linneliegru tog af, indtil ruddeligru
Doktor Normen og derom Volgrude Snag =
førte Korantlagde, at hun maatte begi
sig til Sænger den 7de Januar; da dertil
Snagfet andfalte hun alt mere og mere, indtil
den guldsmækkede Sørbyn befagte at bortkalde
hun til den himmelte Glæde. —

See sit Sjælelige har mer selig Nyløst
indligru aarsaadt Gid om hans Naade og en
salig Forløsning, og ^{gave} ender sig i Tro,
Gud og Taalmodighed indtil hans sidste
salige Færd; da hun ruddeligru indlagde hans
Søndringes Naad, og færd af Tro og Guds
omvækkende hans Siel i hans Forløb
hans Mandag den 28de Januari 1799;
Løst hun færd i Ordrer færd og naad
nu Alder af 61 Aar, 2de Uger og 2^{de}
Dage. —